

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 5 april 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Rättegångsspråk: tyska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 5 april 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av R. Lyal och K. Gross, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18, 39 och 43 i EG-fördraget genom att i 2 § första stycket första meningen i Eigenheimzulagengesetz, inte bevilja obegränsat skattskyldiga personer statligt tillägg för köp av privatbostad när köpobjektet är beläget i en annan medlemsstat utan hänsyn till om de i den staten kan göra anspråk på motsvarande tillägg,
- 2) förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt kommissionen finns det i beviljandet av tillägg för privatbostad från den tyska staten diskriminerande element. I Tyskland har obegränsat skattskyldiga personer som förvärvar en lägenhet eller ett hus för bostadsändamål rätt till sådant tillägg. I Tyskland obegränsat skattskyldiga personer som lever utanför Tyskland och som där önskar förvärva en lägenhet eller ett hus utanför Tyskland har däremot inte rätt till nämnda tillägg.

Tre kategorier av personer fördelas genom de tyska bestämmelserna: 1. Statlig personal bosatt i utlandet, 2. Gränsgångare som till 90 procent betalar sin inkomstskatt i Tyskland och, 3. tyska diplomater och EU-funktionärer.

Kommissionen anser att det häri, beroende på personkategori, föreligger ett åsidosättande av den fria rörligheten för arbetstagare enligt artikel 39 EG, etableringsrätten enligt artikel 43 EG samt av den fria rörligheten enligt artikel 18 EG. Samtliga av de ovannämnda personkategorierna uppvisar tillräckliga gränsöverskridande omständigheter för att fördragsartiklarna skall bli tillämpliga.

Kommissionen anser att domstolens rättspraxis i målet Schumacker (C-279/93) är tillämplig i förevarande fall. Varje person som är obegränsat skattskyldig i Tyskland, och som också i princip beskattas för sina samtliga inkomster i Tyskland och därigenom bidrar till finansieringen av det tyska samhället, skall

på samma sätt som en i landet bosatt person kunna åtnjuta skattefinansierade förmåner. Det måste undvikas, att de berörda personerna varken i bosättningsstaten eller i verksamhetslandet kommer i åtnjutande av förmåner baserade på deras personliga förhållanden.

I praktiken är det föga troligt att en i Tyskland obegränsat skattskyldig person samtidigt också är obegränsat skattskyldig i en annan stat. Hänsyn kan dock tas till denna undantagssituation genom ett förbud mot att det tyska statliga tillägget för köp av privatbostad läggs samman med ett motsvarande utländskt tillägg.

Inskränkningen av tillägget för köp av privatbostad till köpobjekt belägna i Tyskland är inte berättigat. Bostadssituationen i Tyskland skulle också förbättras om gränsgångare istället för att flytta till Tyskland, förvärvade bostad i ett angränsande land. Tyska staten har i det administrativa förfarandet inte tillräckligt kunnat visa vilket syfte inskränkningen till den egna statens territorium tjänar. Även i det fall att det skulle vara tillåtet för en medlemsstat att endast gynna bostadsbyggande inom sitt eget territorium är de tyska bestämmelserna inte i sig logiska. Om förbundsrepubliken nämligen skulle vilja gynna alla former av bostadsbyggande i Tyskland, är det svårt att förstå varför gynnandet är begränsat till i Tyskland obegränsat skattskyldiga personer. Även i Tyskland begränsat skattskyldiga personer kan ju förvärva bostad där och på så sätt gynna bostadsbyggandet.

Gemenskapsrätten kräver på intet sätt finansiellt stöd av förvärv av en andra bostad i en annan medlemsstat. Fastställandet av förmånens omfattning åligger uteslutande den nationella lagstiftaren. Den frihet som lagstiftaren här åtnjuter är dock begränsad i och med de grundläggande friheterna som fastställs i fördraget.

Talan mot Republiken Grekland väckt den 5 april 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Rättegångsspråk: grekiska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 5 april 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Grekland. Kommissionen företräds av H. Tserepa-Lacombe och N. Yerrell, kommissionens rättstjänst, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/34/EG av den 22 juni 2000 om ändring av rådets direktiv 93/104/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden för att täcka sektorer och verksamheter som inte omfattas av det direktivet⁽¹⁾ genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, under alla omständigheter, genom att inte underrätta kommissionen om dessa bestämmelser, och
2. förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet med den nationella rättsordningen löpte ut den 1 augusti 2003.

⁽¹⁾ EGT L 195, 1.8.2000, s. 41.

Talan mot Storhertigdömet Luxemburg väckt den 6 april 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Rättegångsspråk: franska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 6 april 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Storhertigdömet Luxemburg. Sökanden företräds av D. Maidani, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet, ⁽¹⁾ genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om dessa, och
- 2) förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet med den nationella rättsordningen löpte ut den 27 december 2003.

⁽¹⁾ EGT L 168, 27.6.2002, s. 43.

Talan mot Republiken Italien väckt den 7 april 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Rättegångsspråk: italienska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 7 april 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av C. Cattabriga, tjänsteman vid kommissionens rättstjänst.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 15.4 och 18.1 i rådets förordning (EEG) nr 2847/93 ⁽¹⁾ av den 12 oktober 1993 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken, genom att inte lämna de uppgifter som föreskrivs i nämnda artiklar, och
- 2) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artiklarna 15.4 och 18.1 i förordning nr 2847/93 föreskrivs en skyldighet för medlemsstaterna att lämna vissa uppgifter till kommissionen genom dataöverföring och inom en viss tidsfrist. De italienska myndigheterna har inte inom de föreskrivna tidsfristerna lämnat de aktuella uppgifterna avseende åren 1999 och 2000. Republiken Italien har därför åsidosatt skyldigheten att lämna uppgifter som föreskrivs i nämnda bestämmelser.

⁽¹⁾ EGT L 261, 20.10.1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 5, s. 118.